

”Integration” af voksen kat!!

Vi har opdrættet Bali-Kitten som vi startede i efteråret 2002. Vi startede oprindelig med at købe en bruntortiemasket kælekat Maloo (Mercurys Baby Doll BAL f). Efter at have været med på udstilling, blev vi endnu mere bidt af det. Nu ville vi også gerne prøve at opdrætte. Siden hen købte vi vores bruntabbymasket Timon (Malaco av Karitzzy BAL n21) af Solbjørg Karlsen i Norge. Begge katte er af racen Balineser (den langhåret udgave af en Siameser). I det Maloo på ingen måde er nogen typet Balineser kat, ønskede vi at forbedre vores opdræt med endnu en hunkat, som Timon så skulle parre.

Heraf denne fortælling som oprindelig først skulle have været en kort fortælling om vores køb af hunkat, men med tiden er det blevet til en lang fortælling om flere hændelser:

”integration” af Lilo

Kejsersnit - 2 døde killinger

nye Lilo-killinger ?

Siden sommeren 2006 har jeg været i kontakt med László Németh, der har opdrættet Okonor i Ungarn.

Efter nogen skriven frem og tilbage fik vi mulighed for at købe hans voksnekat ”Okonor Lilo”, en blåmasket Siameser hunkat. Hun har lavet nogle flotte killinger, så det ville være noget af en saltvandsindsprøjtning til vores Balineser opdræt. Samtidig tilbød han, at hun kunne blive parret med en af hans hanner inden hun kom til os. Så det kunne vi bestemt ikke sige nej til. Det skulle vel ikke være så svært at sætte en voksen kat sammen med vores egne to voksnekatte. Det skulle snart vise sig, at jeg havde glemt at spørge om tilladelse hos vores hunkat Maloo. Og ja – der er helt sikkert mange erfarne opdrættere, der har rystet på hovedet af vores idé, men stædig er man jo nogle gange.

Den store dag oprandt, jeg tog toget til Kastrup en torsdag aften i oktober sidste år for at hente Lilo. Turen hjem i

toget gik over alt forventning. Jeg fik hyggesnakket med Lilo, hun virkede utrolig rolig og nysgerrig med alt, hvad som skete i toget.

Lilo kort efter sin ankomst

Vel ankommet hjemme blev hun installeret i et endnu ubenyttet børneværelse. Næste dag gik jeg ind til hende, hun var nu lidt reserveret, helt sikkert bange for alle de fremmede lyde hun nu skulle til at lære at kende. Hun havde helt sikkert også fundet ud af, at der var andre katte i huset.

Efter en uges tid var Lilo nu kendt med os, og havde om natten haft adgang til husets øvrige rum, så hun nu

var fortløbig med stort set hele huset. Vi mente nu, at det var tid til, at Lilo skulle møde vores katte. Om end ikke andet, så se dem igennem en dørsprække. De hvæsedede lidt af hinanden, men det så fint ud. Efter endnu en uge, lod vi Lilo og Maloo mødes. Maloo var bestemt ikke begejstret! Hvad var det for en kat vi havde slæbt med ind i huset? De fik noget dåsemad i køkkenet, og efter nogle dage kunne de spise af samme tallerken. Se nu var vi meget tilfredse det så jo rigtig fint ud. Timon og Lilo accepterede hurtigt hinanden. Efter kort tid kunne de ligge ved siden af hinanden. Nu var det så bare de to hunner, som skulle acceptere hinanden.

MEN så skete der det, som desværre bare ikke må ske. Lilo lå og slappede af i gangen, jeg havde lige lukket Maloo ud fra deres rum, og netop som Maloo gik forbi Lilo, sker der en lille misforståelse. Maloo ryger på Lilo – og ja så var det sket!

Vi var nu tilbage fra start igen, om end det nu ville blive endnu sværere at sætte de to hunner sammen. Indtil denne hændelse, havde Lilo og vores hunkat Timon gået fint sammen, de havde accepteret hinanden. Men nu havde Lilo desværre lært fra Maloo at være bisse og bide. Så da Lilo og Timon var sammen i tiden efter begyndte Lilo at overfalde Timon. Og Timon – ja han er sådan en sød og rar hunkat, der bare vender den anden kind til.

Lilo og Timon - nu de bedste venner

Lilo og Maloo så nu ikke hinanden i over en uge. Vi fik lavet en netdør, i håbet om, at de ville kunne lære at acceptere hinanden ved at kunne se og snuse igennem døren. Det var desværre heller ikke den store succes. Der var nu gået 2 måneder og juleaften oprandt. Med ro i sindet tog vi hen til Lars' forældre og holdt juleaften. Da vi kom hjem ved midnatstid, var det der bare ikke måtte ske. Maloo eller Lilo havde ødelagt netdøren, og de havde været oppe at slås. Der lå pels i gangen, og nogle blodpletter! Hen og få tilset de to viltre damer. De havde til alt held kun fået overfladiske skrammer, men det ønskede venskab, var vi nu godt klar over aldrig ville ske.

Vi kunne nu ikke se anden udvej end at skulle sige farvel til den ene af dem. Men hvem? Det var en meget svær beslutning at skulle tage. Vi var også nød til at finde en løsning på et andet problem, idet jeg var sat til at føde i marts. Da ville vi gerne have, at vores katte skulle kunne gå sammen uden problemer, samt at det endnu ubenyttede børneværelse skulle på sigt gøres klar til babyen.

Vi havde begge lovet os selv, at Maloo aldrig nogen sinde skulle forlade os, hun var jo vores første kat. Valgte endte dog alligevel med, at vi ville finde et hjem til Maloo. Men det skulle bare ikke være for enhver pris, vi ville også være sikre på, at hun fik det godt. Primo marts 2007 fandt vi endelig et godt og rart hjem til Maloo. Hun bor nu i Assens, hvor hun fornøjer sig med at åbne låger og skuffer, hopper op på ryggen af sin nye ejer, leger tagfat med datteren, samt bedst af alt må ligge i sin nye ejers seng og sove sammen med hende. Det ved jeg, er Maloos største lykke.

Lilo til scanning

Lilo og hendes graviditet.

Som nævnt tidligere var Lilo blevet parret inden hun kom her til Danmark. Da hun var 69 dage henne, turde vi

ikke vente mere, samtidig var hun også begyndt at bløde. Så i samråd med vores dyrlæge, fik vi foretaget et kejsersnit. Der var to levende killinger samt en killing, der var død. Vores dyrlæge kunne samtidig se, at Lilos livmoder ikke så helt normal ud. Der var mange cyster. Så vi skulle ikke forvente, at hun havde let ved at blive gravid en anden gang. Det var derfor endnu mere vigtigt for os, at de to killinger skulle overleve.

Desværre var der ingen af killingerne der overlevede

Det viste sig, at det ene var en dreng og den anden en pige, og det var jo netop en pige vi gerne ville have, så det var jo dejligt. Det gik også fint de første par dage, men på 5. dagen holdte hankillingen op med at tage på, Lilo viste heller ikke meget interesse for ham.

Om aftenen kørte jeg derfor over til en god bekendt, som hjalp mig med at sondefodre ham. Han kvikkede også op den første halve time, men blev efterfølgende igen slap. Jeg kørte hjem medbringende sonden, så jeg kunne give ham mad i løbet af natten.

Da jeg ved midnatstid var oppe og give ham mad, så han ikke særlig sprælsk ud. Jeg fik da givet ham mæden, men ikke det hele for jeg synes ikke, at det så rigtig ud. Lilo ville stadig ikke kendes ved ham. Da jeg var oppe igen ved 3-tiden var han bare slap, så der gav jeg ham ikke noget. Næste morgen ved 6-tiden var han død. Nå men jeg havde jo den lille pige, men nu holdte hun selvfølgelig også op med at tage på i vægt. Pokker da stå i det. Ringede derfor til min dyrlæge, og vi aftalte, at jeg skulle komme ud med Lilo og killingen til hende. Hun tilså killingen og gav den noget væske, konstaterede at Lilo havde masser af mælk, så det var ikke det der manglede. Lilo fik nu noget til at få mælken til at løbe lettere til. Vores dyrlæge gjorde alt hvad hun kunne for at få killingen til

at spise. Men desværre nej, det skulle bare ikke lykkedes for os. Samme dag ved 14-tiden konstaterede de den lille hunkilling død.

Jeg bad dyrlægen om at undersøge killingen for hvad som kunne være sket. Hun konstaterede, at killings lunger ikke var åbnet helt, det var derfor, at killingen i starten havde haft det ok, men som hun voksede, kunne hun ikke trække vejret mere. Dyrlægen fik også den lille hankilling ind for at se om det var det samme, men hans lunger fejlede ikke noget. Han havde måske haft en infektion ved navlestedet, men hvis det havde været der, så havde Lilo slikket det væk inden han døde. Jeg kunne huske, at der lå noget brunligt væske, der hvor han lå død inde i fødekassen, måske var det betændelsen, som var løbet ud? Hvorvidt om hunkillingen ville have overlevet, hvis vi havde ventet til Lilo gik i fødsel vil vi aldrig finde ud af. Vi turde bare ikke vente længere, og slet ikke idet Lilo blødte. Vi ønskede jo ikke, at de alle skulle være døde ved fødslen.

Efter små to uger lige omkring juleaften – kom Lilo i løbetid. Måske var det det, som drev Maloo og Lilo i totterne på hinanden? Vi var blevet frarådet at lade Lilo blive parret, så hurtigt efter kejsersnittet (hvilket vi udmærket forstod, idet såret jo ikke var lægt 100 % indvendigt), samt det at dyrlægen havde set disse cyster inde i Lilos livmoder. Vi måtte derfor holde Lilo og Timon væk fra hinanden – og det var ikke nemt. Det skal lige nævnes, at Timon går frit i vores hjem. Vi har ikke nogen løbegård, så det var jo klart stressende for ham ikke at måtte komme til.

Timon syntes nu at Lilo er "dejlig"

Vi formoder, at en konsekvens af alt dette (ny hunkat, de to hunkatte tottes, killinger (døde) samt Lilo i løbetid) har bevirket, at Timon begyndte at plukke pels af sig selv. Noget drastisk måtte hurtigt gøres. Det endte med, at vi fik den store mulighed, at Timon kunne bo hos mine forældre. De bor ude på landet, hvor der er stille og roligt, så det var lige noget for Timon. Planen var så, at når de følte, at Timon var tilfreds og afslappet hos dem, så skulle Lilo ud til dem.

Endelig var der én ting som lykkedes for os. Timon begyndte at stoppe med at plukke sig selv, og bedst af alt Timon og Lilo accepterede nu hinanden. Hvorvidt vi kunne have bragt Maloo derud, og om det havde gået? Tænk nu, hvis Timon og Lilos begyndende venskab skulle smuldre igen pga. Maloo. Det turde vi ikke forsøge.

Samtidig blev det også tåleligt for os herhjemme, nu hvor Timon og Lilo var "ude i byen". Nu kunne Maloo slappe af, og vi havde ro til at gøre klar til at babyen skulle komme. Hvem skulle også have troet, at det skulle tage mere end 3 måneder at integrere en kat? Maloo flyttede til Assens den 8. marts, og jeg havde termin den 10. marts. Vores lille datter Nikoline valgte dog først at komme den 20. marts.

I skrivende stund har jeg to katte sidende/liggende ved siden af mig. Timon i gang med at vaske Lilo. Hun ligger meget majestætisk og nyder at blive vasket. Jeg er sikker på, at hun nok også skal begynde at vaske Timon, hun skal bare lige "blødgøres" lidt mere. Timon plukker sig desværre stadig, men nu kun meget lidt, og den manglende pels er nu næsten tilbage igen.

Lilo og Timon har parret for nylig, så vi håber at det bliver til killinger. Hun begyndte desværre en lille uge efter paringen at bløde/væske med noget gul brunligt. Jeg kontaktede selvfølgelig dyrlægen, og dagen efter, at hun påbegyndte sin pencillinkur, stoppede blødningen. Vi ved endnu ikke, om hun har aborteret det hele, men hun viser tegn på at være drægtig.

Så jeg håber, at jeg engang til efteråret endelig kan fortælle en solstråle historie om Lilo og Timons killinger.

Én ting er sikkert, Timon og Lilo er to fantastiske dejlige og kærlige katte, som vi ikke vil være foruden.

*Pia Kirkegaard
www.bali-kitten.dk*

Sidste nyt!

Lige før bladet gik i tryk, kom nyheden, at Lilo har født en levende killing. Mere herom i næste blad.

Familieidyl, når den er bedst